Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

8. rujna 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Autorsko pravo i srodna prava – Satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje – Direktiva 93/83/EEZ – Članak 1. stavak 3. – Pojam ‚kabelsko reemitiranje' – Pružatelj usluge reemitiranja koji nema svojstvo kabelskog distributera – Istodobno, neizmijenjeno i cjelovito reemitiranje televizijskih ili radijskih programa koji se emitiraju putem satelita te su namijenjeni prijamu za javnost, koje izvršava upravitelj hotelskog objekta pomoću parabolične antene, kabela i televizijskih i radijskih prijamnika – Nepostojanje"

U predmetu C-716/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Supremo Tribunal de Justiça (Vrhovni sud, Portugal), odlukom od 10. studenoga 2020., koju je Sud zaprimio 31. prosinca 2020., u postupku

RTL Television GmbH

protiv

Grupo Pestana S. G. P. S. SA,

SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro SA,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: E. Regan, predsjednik vijeća, I. Jarukaitis, M. Ilešič (izvjestitelj), D. Gratsias i Z. Csehi, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Pitruzzella,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 1. prosinca 2021.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za RTL Television GmbH, J. P. de Oliveira Vaz Miranda de Sousa, *advogado*,

– za Grupo Pestana S. G. P. S. SA i SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro SA, H. Trocado, *advogado*,

* Jezik postupka: portugalski

– za Europsku komisiju, É. Gippini Fournier, B. Rechena i J. Samnadda, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 10. ožujka 2022.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 3. Direktive Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje (SL 1993., L 248, str. 15.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 77.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva RTL Television GmbH (u daljnjem tekstu: RTL), s jedne strane, i društava Grupo Pestana S. G. P. S. SA (u daljnjem tekstu: Grupo Pestana) i SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro SA (u daljnjem tekstu: Salvor), s druge strane, povodom stavljanja na raspolaganje u hotelskim sobama kojima upravljaju potonja društva programa RTL-ova kanala, bez RTL-ova prethodna odobrenja.

Pravni okvir

Međunarodno pravo

Sporazum TRIPS

3 Sporazum o trgovinskim aspektima prava intelektualnog vlasništva (u daljnjem tekstu: sporazum TRIPS), potpisan 15. travnja 1994. u Marakešu, koji čini prilog 1 C Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO), potvrđen je Odlukom Vijeća 94/800/EZ od 22. prosinca 1994. o sklapanju u ime Europske zajednice, s obzirom na pitanja iz njezine nadležnosti, sporazuma postignutih u Urugvajskom krugu multilateralnih pregovora (1986. – 1994.) (SL 1994., L 336, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 3.).

4 Članak 9. Sporazuma TRIPS, naslovljen „Odnos prema Bernskoj konvenciji”, u stavku 1. propisuje:

„Članice su dužne pridržavati se članaka 1. do 21. Bernske konvencije [za zaštitu književnih i umjetničkih djela (Pariški akt od 24. srpnja 1971.), u verziji koja proizlazi iz izmjene od 28. rujna 1979. (u daljnjem tekstu: Bernska konvencija)] i njezinog dodatka. […]”

5 Članak 14. tog sporazuma, naslovljen „Zaštita izvođača, proizvođača fonograma (tonskih snimaka) i radio-difuznih organizacija”, u stavku 3. propisuje:

„Radio-difuzne organizacije imaju pravo zabraniti sljedeće radnje koje se poduzimaju bez njihovog dopuštenja: fiksiranje, umnožavanje fiksacija, bežično radiodifuzijsko reemitiranje emisija, kao i priopćavanje javnosti televizijskim emitiranjem istih. Kad članice ne daju to pravo radio-difuznim organizacijama, nositeljima autorskog prava na objektu emitiranja moraju omogućiti da spriječe gore navedene radnje, prema odredbama Bernske konvencije (1971.).”

Bernska konvencija

6 Člankom 11.bis stavkom 1. Bernske konvencije predviđeno je:

„Autori književnih i umjetničkih djela uživaju isključivo pravo davati odobrenje:

[…]

2. za svako priopćavanje javnosti, bilo preko žica ili bežično, djela emitiranih preko radiodifuzije, ako se to priopćivanje čini preko neke druge organizacije, a ne izvorne;

[…]”

Rimska konvencija

7 U skladu s člankom 3. točkom (g) Međunarodne konvencije o zaštiti umjetnika izvođača, proizvođača fonograma i organizacija za radiodifuziju, sastavljene u Rimu 26. listopada 1961. (u daljnjem tekstu: Rimska konvencija), „reemitiranje” znači „istodobno emitiranje emitiranja jedne organizacije za radiodifuziju, od strane druge organizacije za radiodifuziju.”

8 Članak 13. te konvencije, naslovljen „Minimalna zaštita organizacija za radiodifuziju”, glasi kako slijedi:

„Organizacije za radiodifuziju uživaju pravo odobriti ili zabraniti:

(a) reemitiranje njihovih emitiranja;

(b) fiksiranje njihovih emitiranja;

(c) umnožavanje:
   i. fiksiranje njihovih emitiranja učinjeno bez njihova pristanka;
   ii. fiksiranje njihovih emitiranja učinjeno u skladu s odredbama iz članka 15., ako je umnožavanje učinjeno za namjene različite od onih predviđenih u tim odredbama;

(d) priopćavanje javnosti njihovih televizijskih emitiranja ako se takvo priopćavanje čini na mjestima dostupnim javnosti uz plaćanje ulaznica; ostavlja se domaćem pravu države u kojoj se zaštita tog prava zahtijeva da odredi uvjete pod kojima je moguće njegovo izvršavanje.”

Pravo Unije

Direktiva 93/83

9 Uvodne izjave 8. do 10., 27. i 28. Direktive 93/83 glase kako slijedi:

„(8) [B]udući da […] nedostaje pravne sigurnosti koja je preduvjet za slobodno kretanje emitiranja unutar Zajednice u slučaju kada se programi koji se prenose preko granica učitavaju i reemitiraju preko kabelskih mreža;

(9) budući da razvoj stjecanja prava na ugovornoj osnovi putem davanja odobrenja već značajno pridonosi stvaranju željenog europskog audiovizualnog prostora; budući da bi trebalo osigurati nastavak takvih ugovornih sporazuma te da bi njihovu nesmetanu primjenu u praksi trebalo promicati kad god je to moguće;

(10) budući da osobito sadašnji kabelski operateri ne mogu biti sigurni da su uistinu stekli sva prava na programima koja su obuhvaćena jednim takvim sporazumom;

[…]

(27) budući da je kabelsko reemitiranje programa iz drugih država članica radnja uređena autorskim pravom i, ovisno o slučaju, pravima srodnim autorskom pravu; budući da kabelski operater iz tog razloga mora dobiti odobrenje od svakog nositelja prava na svakom dijelu programa koji je predmet reemitiranja; budući da bi se prema ovoj Direktivi davanje odobrenja trebalo ostvarivati ugovorno osim ako je predviđena privremena iznimka u slučaju postojanja sustava zakonskih licencija;

(28) budući da bi se osiguralo da se nesmetano provođenje ugovornih sporazuma ne dovodi u pitanje vanjskom intervencijom od strane nositelja prava na pojedinim dijelovima programa, trebalo bi predvidjeti obvezna pravna sredstva prema udruzi za kolektivno ostvarivanje prava za isključivo kolektivno ostvarivanje prava na davanje odobrenja u mjeri u kojoj je to potrebno s obzirom na posebne značajke kabelskog reemitiranja; budući da pravo na davanje odobrenja kao takvo ostaje nedirnuto i da je samo ostvarivanje tog prava regulirano do određene mjere, tako da se pravo za davanje odobrenja za kabelsko reemitiranje još uvijek može dodijeliti; budući da ova Direktiva nema utjecaja na ostvarivanje moralnih prava.”

10 Članak 1. te direktive, naslovljen „Definicije”, u stavku 3. određuje:

„Za potrebe ove Direktive ‚kabelsko reemitiranje’ znači istovremeno, neizmijenjeno i cjelovito reemitiranje putem kabelskog ili mikrovalnog sustava namijenjeno prijemu za javnost prvog prijenosa iz druge države članice, žicom ili zrakom, uključujući i satelitom, televizijskih ili radijskih programa namijenjenih prijemu za javnost.”

11 U skladu s člankom 2. navedene direktive, naslovljenim „Pravo radiodifuzijskog emitiranja”:

„Države članice predviđaju isključivo pravo autora na davanje odobrenja za priopćavanje javnosti putem satelita djela zaštićenih autorskim pravom […]”

12 Članak 8. te direktive, naslovljen „Pravo kabelskog reemitiranja”, u stavku 1. predviđa:

„Države članice osiguravaju da se prilikom kabelskog reemitiranja programa iz drugih država članica na njihovu državnom području poštuje autorsko pravo i srodna prava koji su na snazi i da se takvo reemitiranje provodi na temelju individualnog ili kolektivnog ugovornog sporazuma između nositelja autorskog prava, nositelja srodnih prava i kabelskih operatora.”

13 Članak 9. Direktive 93/83, naslovljen „Ostvarivanje prava kabelskog reemitiranja”, glasi:

„1. Države članice osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kabelskim operatorima za kabelsko reemitiranje mogu ostvarivati samo preko udruge za kolektivno ostvarivanje prava.

2. Ako nositelj prava nije prenio ostvarivanje svojih prava udruzi za kolektivno ostvarivanje prava, smatra se da je za ostvarivanje njegovih prava ovlaštena udruga za kolektivno ostvarivanje prava koja se bavi ostvarivanjem prava iste kategorije. Kad se više od jedne udruge za kolektivno ostvarivanje prava bavi ostvarivanjem prava te kategorije, nositelj prava može odabrati koja će se od tih udruga za kolektivno ostvarivanje prava smatrati ovlaštenom za ostvarivanje njegovih prava. Nositelj prava iz ovog stavka ima jednaka prava i obveze, koje proistječu iz sporazuma između kabelskog operatera i udruge za kolektivno ostvarivanje prava koju se smatra ovlaštenom za ostvarivanje njegovih prava, kao i nositelji prava koji su ovlastili tu udrugu za kolektivno ostvarivanje prava, te može ta prava zahtijevati u roku koji odredi dotična država članica, a koji ne smije biti kraći od tri godine od datuma kabelskog reemitiranja koja sadrži njegovo djelo ili drugi predmet zaštite.

3. Država članica može odrediti da se smatra da je nositelj prava koji je dao odobrenje za prvi prijenos djela ili drugog predmeta zaštite unutar njezina državnog područja, pristao da svoja prava kabelskog reemitiranja neće ostvarivati individualno već da će ih ostvarivati u skladu s odredbama ove Direktive."

14 Članak 10. te direktive, naslovljen „Ostvarivanje prava reemitiranja putem kabela od strane organizacija za radiodifuziju", predviđa:

„Države članice osiguravaju da se članak 9. ne primjenjuje na prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitiranje, bez obzira na to jesu li ta prava njezina vlastita ili su joj prenesena od strane drugih nositelja autorskog prava i/ili nositelja srodnih prava."

Direktiva 2001/29/EZ

15 Uvodna izjava 23. Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu (SL 2001., L 167, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.) određuje:

„Ovom Direktivom trebalo bi se dodatno uskladiti pravo autora na priopćavanje javnosti. To bi se pravo trebalo tumačiti u širem smislu tako kao da ono obuhvaća svako priopćavanje javnosti koja nije prisutna na mjestu na kojem se priopćavanje obavlja. To pravo trebalo bi obuhvaćati svaki takav prijenos ili reemitiranje djela za javnost putem žice ili bežičnim putem, uključujući radiodifuzijsko emitiranje. To pravo ne bi trebalo obuhvaćati nikakve druge radnje."

16 Članak 1. te direktive, naslovljen „Područje primjene", u stavku 2. predviđa:

„[…] [O]va Direktiva ostavlja netaknutima i ni na koji način ne utječe na postojeće odredbe Zajednice koje se odnose na:

[…]

(c) autorsko i srodna prava primjenjiva na radiodifuzijsko emitiranje programa putem satelita i kabelsko reemitiranje;

[…]"

17 Člankom 2. navedene direktive, naslovljenim „Pravo distribucije”, određuje se:

„Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za izravno ili neizravno, privremeno ili trajno reproduciranje bilo kojim sredstvima i u bilo kojem obliku, u cijelosti ili u dijelovima:

[…]

(e) organizacijama za radiodifuziju, fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom ili satelitom.”

18 U skladu s člankom 3. te direktive, naslovljenim „Pravo priopćavanja autorskog djela javnosti i pravo stavljanja drugih predmeta zaštite na raspolaganje javnosti”:

„1. Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za svako priopćavanje njihovih djela javnosti, žicom ili bežičnim putem, uključujući stavljanje njihovih djela na raspolaganje javnosti tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu.

2. Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za stavljanje na raspolaganje javnosti, žicom ili bežičnim putem, tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu:

[…]

(d) organizacijama za radiodifuziju, fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom ili satelitom.

[…]”

Direktiva 2006/115/EZ

19 U skladu s uvodnom izjavom 16. Direktive 2006/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe te o određenim autorskom pravu srodnim pravima u području intelektualnog vlasništva (SL 2006., L 376, str. 28.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 218.):

„Države članice trebale bi nositeljima autorskom pravu srodnih prava moći osigurati širu zaštitu od one koja je propisana odredbama ove Direktive o radiodifuzijskom emitiranju i priopćavanju javnosti.”

20 Članak 7. te direktive, naslovljen „Pravo fiksiranja”, u stavcima 2. i 3. propisuje:

„2. Države članice moraju organizacijama za radiodifuziju predvidjeti isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za fiksiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bilo da se ta emitiranja prenose žicom bilo zrakom, uključujući kabelom ili satelitom.

3. Kada kabelski distributer samo kabelski reemitira radiodifuzijska emitiranja organizacija za radiodifuziju, on nema pravo predviđeno stavkom 2.”

21 Člankom 8. navedene direktive, naslovljenim „Radiodifuzijsko emitiranje i priopćavanje javnosti”, u stavku 3. propisuje se:

„Države članice moraju organizacijama za radiodifuziju predvidjeti isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za bežično reemitiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja kao i za priopćavanje javnosti njihovih radiodifuzijskih emitiranja, ako se takvo priopćavanje obavlja na mjestima pristupačnim javnosti uz plaćanje ulaznice.”

22 Članak 9. te direktive, naslovljen „Pravo distribucije”, u stavku 1. određuje:

„Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo stavljanja na raspolaganje javnosti […]::

[…]

(d) organizacijama za radiodifuziju, u vezi s fiksacijom njihovih radiodifuzijskih emitiranja, kako je utvrđeno člankom 7. stavkom 2.”

23 Članak 12. Direktive 2006/115, naslovljen „Odnos između autorskog prava i srodnih prava“, glasi:

„Zaštita autorskom pravu srodnih prava prema ovoj Direktivi ostavlja netaknutom i ni na koji način ne utječe na zaštitu autorskog prava.”

Portugalsko pravo

24 Članak 176. Códiga do Direito de Autor e dos Direitos Conexos (Zakonik o autorskom pravu i srodnim pravima, u daljnjem tekstu: CDADC) u stavcima 9. i 10. propisuje:

„9. Organizacija za radiodifuziju je organizacija koja se bavi audio ili vizualnim radiodifuzijskim emitiranjem, pri čemu se radiodifuzijskim emitiranjem smatra odvojeno ili kumulativno emitiranje zvukova ili slika, ili njihova prikaza, putem žice ili putem zraka, osobito radiovalovima, optičkim vlaknima, kabelom ili satelitom, namijenjeno prijamu za javnost.

10. Reemitiranje je istodobno emitiranje jedne organizacije za radiodifuziju programa druge organizacije za radiodifuziju.”

25 Članak 187. CDADC-a, naslovljen „Prava organizacija za radiodifuziju”, u stavku 1. određuje:

„Organizacije za radiodifuziju uživaju pravo odobriti ili zabraniti:

(a) reemitiranje svojih emitiranja radiovalovima;

[…]

(e) priopćavanje javnosti svojih emitiranja ako se takvo priopćavanje obavlja na javnim mjestima i uz plaćanje ulaznice.”

26 Članak 3. Decreto-Leia nº 333/97 (Uredba sa zakonskom snagom br. 333/97) od 27. studenoga 1997. (*Diário da República* I, serija I-A, br. 275 od 27. studenoga 1997.) glasi kako slijedi:

„Za potrebe ove uredbe:

[…]

(c) ‚Kabelsko reemitiranje' znači istodobno i cjelovito javno reemitiranje putem kabelskog sustava prvog prijenosa televizijskih ili radijskih programa namijenjenih prijamu za javnost."

27 Člankom 8. Uredbe sa zakonskom snagom br. 333/97, naslovljenim „Proširenje na nositelje srodnih prava", predviđa se:

„Članci 178., 184. i 187. [CDADC-a] kao i članci 6. i 7. te uredbe sa zakonskom snagom primjenjuju se na umjetnike ili izvođače, proizvođače fonograma i videograma i organizacije za radiodifuziju, prilikom priopćavanja javnosti putem satelita njihovih usluga, fonograma, videograma i programa te prilikom kabelskog reemitiranja."

Glavni postupak i prethodna pitanja

28 Društvo RTL, sa sjedištem u Njemačkoj, dio je konglomerata poduzeća za emitiranje televizijskih sadržaja, poznatog pod trgovačkim nazivom „Mediengruppe RTL Deutschland". Kanal RTL jedan je od najpoznatijih i najgledanijih televizijskih kanala na njemačkom jeziku za gledateljstvo u Europskoj uniji koje govori njemački jezik, a njegovi programi nude vrlo raznovrstan sadržaj (filmove, serije, spektakle, dokumentarne emisije, sportske događaje te informativne emisije).

29 Tehnički, taj se kanal može gledati u Njemačkoj, Austriji i Švicarskoj putem svih postojećih mogućnosti prijama televizijskih emisija, odnosno putem satelita, kabela, IP-a, OTT/interneta kao i zemaljske televizije. Nadalje, taj je kanal besplatan s obzirom na to da se za njegov prijam u privatnim kućanstvima ne plaća nikakva naknada, a u većini mogućnosti prijama signal nije kodiran. Osim toga, svi izvori financiranja od oglašavanja potječu iz tih triju zemalja.

30 S obzirom na satelitski prijenos signala (satelit ASTRA 19, 2° istočno), taj se kanal tehnički može primati u više drugih europskih zemalja putem paraboličke antene, među ostalim u Portugalu.

31 Što se tiče prijama i uporabe tog signala, društvo RTL već je sklopilo više ugovora o licenciji s operaterima kabelske televizije i s određenim hotelima smještenima u Uniji, među ostalim u Portugalu.

32 Grupo Pestana, sa sjedištem u Portugalu, društvo je koje posluje u sektoru upravljanja udjelima drugih poduzeća. Vlasnik je većinskih udjela u društvima koja pak imaju u vlasništvu hotelske objekte ili njima upravljaju.

33 Grupo Pestana vlasnik je izravnog udjela od najmanje 98,98 % u kapitalu Salvora, društva čiji je predmet poslovanja upravljanje i promicanje hotelske industrije, izgradnjom ili financiranjem izgradnje hotela i izravnim ili neizravnim upravljanjem hotelima i sličnim ustanovama.

34 Dopisom od 7. kolovoza 2012. direktor međunarodnog odjela za distribuciju i autorska prava i srodna prava društva Mediengruppe RTL Deutschland zatražio je od društva Grupo Pestana plaćanje naknade za stavljanje na raspolaganje javnosti više kanala koji pripadaju toj grupi, osobito kanala RTL, u sobama hotela kojima upravljaju društva iz Grupa Pestana.

35 Grupo Pestana je 12. studenoga 2012. odgovorio na taj dopis navodeći, među ostalim, da, u skladu s portugalskim pravom, hoteli nisu bili dužni plaćati autorska i druga prava samo u slučaju prijama televizijskog signala.

36 Smatrajući da ima pravo odobriti ili odbiti prijam i stavljanje na raspolaganje programa istoimenog kanala RTL, istoimeno društvo podnijelo je tužbu protiv društava Salvor i Grupo Pestana pred Tribunalom da Propriedade Intelectual (Sud za intelektualno vlasništvo, Portugal) zahtijevajući od tog suda, među ostalim, da proglasi da je za to stavljanje na raspolaganje potrebno njegovo prethodno odobrenje.

37 Osim toga, kao naknadu za reemitiranje i/ili priopćavanje javnosti programa kanala RTL, to društvo zatražilo je, s jedne strane, solidarnu odgovornost Salvora i Grupa Pestana za plaćanje iznosa od 0,20 eura mjesečno po sobi za razdoblje u kojem je Salvor stavio na raspolaganje navedeni kanal u sobama svojih hotela, uvećanog za zakonske kamate, kao i, s druge strane, da se društvu Grupo Pestana naloži plaćanje istovjetne naknade za razdoblje u kojem su hoteli kojima upravljaju druga društva u njegovu vlasništvu stavljali ili stavljaju navedeni kanal na raspolaganje u svojim sobama.

38 Naposljetku, društvo RTL zatražilo je da se društvu Grupo Pestana, kao društvu majci, naloži poduzimanje odgovarajućih mjera unutar grupe kako društva koja ima u vlasništvu ne bi stavljala na raspolaganje kanal RTL u hotelima kojima ta društva upravljaju a da pritom nisu dobila prethodno odobrenje društva RTL.

39 Tribunal da Propriedade Intelectual (Sud za intelektualno vlasništvo) utvrdio je da su prijam i stavljanje na raspolaganje programa kanala RTL u sobama hotela o kojima je riječ radnja priopćavanja javnosti u smislu članka 187. stavka 1. točke (e) CDADC-a, bez obzira na to što nije postojala posebna protučinidba namijenjena naknadi za gledanje tog kanala, kao što je ulaznica. Međutim, navedeni je sud presudio da se emitiranje navedenog kanala ne može smatrati „reemitiranjem programa” jer ni tuženici u glavnom postupku ni hoteli navedeni u tužbi nisu organizacije za radiodifuziju. Slijedom toga, odbio je zahtjeve društva RTL, osobito one za naknadu štete ili koji se temelje na stjecanju bez osnove.

40 Tužitelj u glavnom postupku protiv te presude podnio je žalbu Tribunalu da Relação de Lisboa (Žalbeni sud u Lisabonu, Portugal), koji je potvrdio prvostupanjsku presudu. Žalbeni sud u bitnome je smatrao da koaksijalna kabelska distribucija programa kanala RTL do brojnih televizora ugrađenih u sobe hotelskih objekata kojima upravljaju tuženici u glavnom postupku nije reemitiranje programa s obzirom na definiciju iz članka 176. stavka 10. CDADC-a.

41 Tužitelj u glavnom postupku stoga je sudu koji je uputio zahtjev, Supremo Tribunalu de Justiça (Vrhovni sud, Portugal) podnio žalbu u kasacijskom postupku, koju je on prihvatio.

42 Prema mišljenju tog suda, ključno pitanje koje treba riješiti u okviru te žalbe jest je li koaksijalni kabelski prijenos programa kanala RTL u sobama predmetnih hotela reemitiranje tih programa, koje na temelju članka 187. stavka 1. točke (a) CDADC-a podliježe odobrenju organizacije za radiodifuziju, u ovom slučaju društva RTL.

43 S jedne strane, dva suda nižeg stupnja smatrala su da se nije radilo o reemitiranju u smislu članka 176. stavaka 9. i 10. CDADC-a i članka 3. točke (g) Rimske konvencije, s obzirom na to da tuženici nemaju svojstvo organizacije za radiodifuziju.

44 S druge strane, društvo RTL prigovorilo je da pravo dodijeljeno organizacijama za radiodifuziju da odobre i zabrane reemitiranje svojih programa, zajamčeno člankom 187. stavkom 1. točkom (a) CDADC-a, u vezi s člancima 3. i 8. Uredbe sa zakonskom snagom br. 333/97, obuhvaća, osim istodobnog bežičnog emitiranja jedne organizacije za radiodifuziju programa druge organizacije za radiodifuziju, i istodobno i cjelovito kabelsko emitiranje javnosti prvog prijenosa televizijskih ili radijskih programa namijenjenih prijamu za javnost, neovisno o tome je li onaj tko provodi to reemitiranje za javnost organizacija za radiodifuziju ili nije.

45 U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev dvoji o usklađenosti s Direktivom 93/83 tumačenja koje su usvojila dva suda nižeg stupnja u odnosu na primjenjiva pravila CDADC-a i Uredbe sa zakonskom snagom br. 333/97, osobito u pogledu pitanja treba li, bez obzira na tekst članka 187. stavka 1. točke (a) CDADC-a, popis prava dodijeljenih organizacijama za radiodifuziju smatrati proširenim, osobito s obzirom na odredbe Uredbe sa zakonskom snagom br. 333/97 i njezin izvor, Direktivu 93/83.

46 U tim je okolnostima Supremo Tribunal de Justiça (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li pojam ‚kabelsko reemitiranje', predviđen člankom 1. stavkom 3. Direktive [93/83] tumačiti na način da, osim istodobnog emitiranja jedne organizacije za radiodifuziju programa druge organizacije za radiodifuziju, obuhvaća istodobno i cjelovito kabelsko emitiranje javnosti prvog prijenosa televizijskih ili radijskih programa namijenjenih prijamu za javnost (neovisno o tome je li onaj tko provodi to reemitiranje za javnost organizacija za radiodifuziju ili nije)?

2. Je li istodobno reemitiranje programa nekog televizijskog kanala, koji se emitiraju putem satelita, na različitim televizorima postavljenima u hotelskim sobama pomoću koaksijalnog kabela, ‚reemitiranje' tih programa obuhvaćeno pojmom predviđenim člankom 1. stavkom 3. Direktive [93/83]?"

Zahtjev za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka

47 Nakon objave mišljenja nezavisnog odvjetnika, RTL je aktom podnesenim tajništvu Suda 7. lipnja 2022. zatražio da se u skladu s člankom 83. Poslovnika Suda odredi ponovno otvaranje usmenog dijela postupka.

48 U prilog svojem zahtjevu on je u bitnome istaknuo da se mišljenje nezavisnog odvjetnika temelji na manjkavom ispitivanju više aspekata činjeničnih, tehnoloških i pravnih okolnosti glavnog postupka.

49 Valja podsjetiti na to da na temelju članka 252. drugog stavka UFEU-a, nezavisni odvjetnik, djelujući posve nepristrano i neovisno, javno iznosi obrazložena mišljenja o predmetima u kojima se u skladu sa Statutom Suda Europske unije zahtijeva njegovo sudjelovanje. Sud nije vezan ni mišljenjem ni obrazloženjem nezavisnog odvjetnika (presuda od 12. svibnja 2022., Schneider Electric i dr., C-556/20, EU:C:2022:378, t. 30. i navedena sudska praksa).

50 Sud može, u skladu s člankom 83. Poslovnika, u svakom trenutku, nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, odrediti ponovno otvaranje usmenog dijela postupka, osobito ako smatra da stvar nije dovoljno razjašnjena ili ako stranka iznese, po zatvaranju tog dijela postupka, novu činjenicu koja je takve prirode da može imati odlučujući utjecaj na odluku Suda, ili pak ako je u predmetu potrebno odlučiti na temelju argumenta o kojem se nije raspravljalo među strankama ili zainteresiranim osobama iz članka 23. Statuta Suda Europske unije.

51 S druge strane, Statut Suda Europske unije i Poslovnik ne propisuju mogućnost da stranke iznose svoja zapažanja kao odgovor na mišljenje nezavisnog odvjetnika (presude od 2. travnja 2020., Stim i SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, t. 22. i navedena sudska praksa te od 3. rujna 2020., Supreme Site Services i dr., C-186/19, EU:C:2020:638, t. 37. i navedena sudska praksa).

52 U predmetnom slučaju cilj zahtjeva za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka koji je podnio RTL jest omogućiti mu pružanje odgovora na utvrđenja nezavisnog odvjetnika u njegovu mišljenju.

53 U tom pogledu Sud smatra, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da raspolaže svim potrebnim elementima za davanje odgovora na pitanja koja je postavio sud koji je uputio zahtjev i da su stranke raspravile sve argumente relevantne za rješavanje ovog predmeta, kako u pisanom tako i u usmenom dijelu postupka pred Sudom.

54 Posljedično, ne treba odrediti ponovno otvaranje usmenog dijela postupka.

O prethodnim pitanjima

55 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u okviru postupka suradnje između nacionalnih sudova i Suda uspostavljene u članku 267. UFEU-a, na Sudu je da nacionalnom sudu pruži koristan odgovor koji će mu omogućiti da riješi spor koji se pred njim vodi. U tom smislu Sud mora, ako je potrebno, preoblikovati postavljena pitanja (presuda od 26. travnja 2022., Landespolizeidirektion Steiermark (Maksimalno trajanje nadzora na unutarnjim granicama), C-368/20 i C-369/20, EU:C:2022:298, t. 50. i navedena sudska praksa). Usto, Sud može uzeti u obzir pravna pravila Unije na koja se nacionalni sud nije pozvao u svojem pitanju (presuda od 24. veljače 2022., Glavna direkcija „Požarna bezopasnost i zaštita na naselenieto”, C-262/20, EU:C:2022:117, t. 33. i navedena sudska praksa).

56 Iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da sud koji je uputio zahtjev želi doznati jesu li države članice na temelju prava Unije – s obzirom na definiciju pojma „kabelsko reemitiranje” iz članka 1. stavka 3. Direktive 93/83 – dužne organizacijama za radiodifuziju priznati isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane reemitiranja njihovih programa ako to reemitiranje provodi kabelom subjekt poput hotela, koji nije organizacija za radiodifuziju. Naime, sud koji je uputio zahtjev smatra da će u slučaju potvrdnog odgovora na to pitanje nacionalno pravo morati tumačiti na način kojim se jamči djelotvorno ostvarivanje takvog prava.

57 U tom pogledu valja istaknuti da su države članice na temelju prava Unije dužne u svojem nacionalnom pravu predvidjeti određen broj srodnih prava koja organizacija za radiodifuziju poput društva RTL mora moći ostvarivati.

58 S obzirom na trenutačno stanje prava Unije i u skladu s obvezama Unije koje proizlaze iz međunarodnog prava koje se primjenjuje u području intelektualnog vlasništva, osobito iz članka 13. Rimske konvencije i članka 14. stavka 3. Sporazuma TRIPS, takva su prava, među ostalim:

– isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane reproduciranja fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom, kako je navedeno u članku 2. točki (e) Direktive 2001/29;

– isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za stavljanje na raspolaganje javnosti fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom, tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu, propisano člankom 3. stavkom 2. točkom (d) Direktive 2001/29;

– isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za fiksiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bilo da se ta emitiranja prenose žicom bilo zrakom, uključujući kabelom ili satelitom, utvrđeno u članku 7. stavku 2. Direktive 2006/115;

– isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za bežično reemitiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja kao i za priopćavanje javnosti njihovih radiodifuzijskih emitiranja, ako se takvo priopćavanje obavlja na mjestima pristupačnim javnosti uz plaćanje ulaznice, iz članka 8. stavka 3. Direktive 2006/115 kao i

– isključivo pravo stavljanja na raspolaganje javnosti, u vezi s fiksacijom njihovih radiodifuzijskih emitiranja, u smislu članka 7. stavka 2. Direktive 2006/115, zajamčeno u njezinu članku 9. stavku 1. točki (d).

59 Iako činjenične okolnosti navedene u točki 56. ove presude očito ne zadovoljavaju uvjete za primjenu tih odredbi, ipak se postavlja pitanje bi li isključivo pravo, kao što je ono opisano u toj točki, moglo proizlaziti, ovisno o slučaju, iz tumačenja članka 1. stavka 3. Direktive 93/83, u vezi s njezinim člankom 8. stavkom 1.

60 U tim okolnostima valja smatrati da svojim pitanjima, koja valja razmotriti zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavak 3. Direktive 93/83, u vezi s njezinim člankom 8. stavkom 1., tumačiti, s jedne strane, na način da se njime državama članicama nalaže da predvide isključivo pravo organizacija za radiodifuziju da odobre ili zabrane kabelsko reemitiranje, u smislu te odredbe, i, s druge strane, da takvo reemitiranje čini istodobno, neizmijenjeno i cjelovito emitiranje televizijskih ili radijskih programa pomoću satelita namijenjeno prijamu za javnost ako takvo emitiranje izvršava subjekt poput hotela.

61 U smislu članka 1. stavka 3. Direktive 93/83, pojam „kabelsko reemitiranje” znači istodobno, neizmijenjeno i cjelovito reemitiranje putem kabelskog ili mikrovalnog sustava namijenjeno prijamu za javnost prvog prijenosa iz druge države članice, žicom ili zrakom, uključujući i satelitom, televizijskih ili radijskih programa namijenjenih prijamu za javnost.

62 Tako tim pojmom nisu obuhvaćena naknadna reemitiranja, izmijenjena ili nepotpuna, kao ni reemitiranja provedena u istoj državi članici, odnosno u državi iz koje potječe prvi prijenos (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2017., ITV Broadcasting i dr., C-275/15, EU:C:2017:144, t. 21.).

63 Konkretnije, kad je riječ o pojmu „reemitiranje”, iz iste odredbe proizlazi da se on odnosi samo na reemitiranje putem kabelskog ili mikrovalnog sustava, pri čemu potonji u nekoliko država članica zamjenjuje kabelsko reemitiranje kad ono nije ekonomski održivo, kao što to proizlazi iz točke 11. drugog dijela obrazloženja Prijedloga direktive Vijeća o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje koje je podnijela Komisija 11. rujna 1991. (COM(1991) 276 *final*) te koji je izvor Direktive 93/83. Osim toga, prvi prijenos može se izvršiti bežičnim putem ili putem žice, među ostalim satelitom.

64 Osim toga, kao što je sud koji je uputio zahtjev istaknuo, kabelsko reemitiranje u smislu te odredbe ne znači da je subjekt koji provodi to reemitiranje organizacija za radiodifuziju.

65 Točno je da se sa stajališta međunarodnog prava svojstvo „organizacije za radiodifuziju” zahtijeva kako bi postojalo „reemitiranje” u smislu članka 3. točke (g) Rimske konvencije, pri čemu potonji pojam u biti odgovara pojmu „bežično reemitiranje” iz članka 8. stavka 3. Direktive 2006/115.

66 Međutim, valja utvrditi da članak 3. točka (g) i članak 13. točka (a) te konvencije nisu relevantni za tumačenje pojma „kabelsko reemitiranje” s obzirom na to da se navedena konvencija, kao i Sporazum TRIPS, odnose isključivo na klasično bežično emitiranje putem radijskih valova (vidjeti u tom smislu presudu od 4. rujna 2014., Komisija/Vijeće, C-114/12, EU:C:2014:2151, t. 3. i 91.).

67 Točno je da je na datum njezina donošenja Direktiva 93/83 u biti imala za cilj proširiti pojam „druga organizacija, a ne izvorna” iz članka 11.bis stavka 1. točke 2. Bernske konvencije, kako bi se u njega uključili i kabelski operatori, iako tako da to proširenje bude ograničeno na područje primjene te direktive.

68 Stoga je definicija pojma „kabelsko reemitiranje” iz članka 1. stavka 3. Direktive 93/83 izričito predviđena „za potrebe” te direktive.

69 S obzirom na navedeno, iz članka 8. i uvodne izjave 27. Direktive 93/83 proizlazi da ona državama članicama ne nameće obvezu uvođenja posebnog prava na kabelsko reemitiranje niti definira doseg takvog prava. Njome se samo predviđa obveza država članica da osiguraju da se kabelsko reemitiranje programa iz drugih država članica odvija na njihovu državnom području uz poštovanje važećih autorskih i srodnih prava (presuda od 3. veljače 2000., Egeda, C-293/98, EU:C:2000:66, t. 24.).

70 Naime, ta je direktiva donesena ponajprije radi olakšavanja, s jedne strane, satelitskog emitiranja i, s druge strane, kabelskog reemitiranja tako da u članku 9. promiče da odobrenja autora i nositelja srodnih prava za kabelsko reemitiranje programa dodjeljuju udruge za kolektivno ostvarivanje prava, pri čemu se taj članak 9., u skladu s člankom 10. navedene direktive, ne primjenjuje na prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastita emitiranja.

71 Konkretno, u skladu s člankom 8. stavkom 1. Direktive 93/83, države članice osiguravaju da se prilikom kabelskog reemitiranja programa iz drugih država članica na njihovu državnom području poštuje autorsko pravo i srodna prava koji su na snazi i da se takvo reemitiranje provodi na temelju individualnog ili kolektivnog ugovornog sporazuma između nositelja autorskog prava, nositelja srodnih prava i kabelskih operatora.

72 U tom pogledu, iz zajedničkog tumačenja uvodnih izjava 8., 9. i 27. Direktive 93/83 proizlazi da kabelski operator mora za svaki dio reemitiranog programa dobiti odobrenje svih nositelja autorskih i srodnih prava i da, osim u slučaju privremene iznimke za određene sustave zakonitih dozvola, to odobrenje treba dodijeliti ugovorom koji je najprikladnije sredstvo za stvaranje željenog europskog audiovizualnog prostora koji jamči pravnu sigurnost.

73 U tom kontekstu uvodna izjava 28. Direktive 93/83 proglašava da je njezin cilj u određenoj mjeri regulirati ostvarivanje isključivog prava davanja ovlaštenja, pri čemu pravo na ovlaštenje kao takvo ostaje nedirnuto. Tako se člankom 9. te direktive predviđa, u biti, da države članice osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kabelskim operatorima za kabelsko reemitiranje može ostvarivati samo preko udruge za kolektivno ostvarivanje prava. Međutim, članak 10. navedene direktive pojašnjava da države članice osiguravaju da se taj članak 9. ne primjenjuje na prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitiranje, tako da kabelski operator mora pojedinačno pregovarati s predmetnom organizacijom za radiodifuziju kako bi dobio odobrenje, bez obzira na to jesu li ta prava njezina vlastita ili su joj prenesena od strane drugih nositelja autorskog prava ili nositelja srodnih prava.

74 Ako se sporazumi iz članka 8. stavka 1. Direktive 93/83 stoga sklapaju, u skladu s pravilima predviđenima u njezinim člancima 9. i 10., s kabelskim operatorima, iz tih elemenata proizlazi da članak 8. stavak 1. te direktive ne utječe na točan doseg autorskih ili srodnih prava, koji se utvrđuje na temelju drugih instrumenata prava Unije, poput direktiva 2001/29 i 2006/115, kao i nacionalnih prava.

75 Naime, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 16. Direktive 2006/115, države članice i dalje mogu predvidjeti, kad je riječ o radiodifuziji i priopćavanju javnosti radiodifuzijskih emitiranja, odredbe kojima se pruža veća zaštita od onih koje treba uvesti u skladu s člankom 8. stavkom 3. te direktive. Takva mogućnost podrazumijeva da države članice mogu organizacijama za radiodifuziju dodijeliti isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane radnji priopćavanja javnosti njihovih radiodifuzijskih emitiranja izvršenih u uvjetima koji se razlikuju od onih predviđenih tim člankom 8. stavkom 3., pri čemu takvo pravo ne smije, kao što to predviđa članak 12. Direktive 2006/115, ni na koji način utjecati na zaštitu autorskog prava (vidjeti u tom smislu presudu od 26. ožujka 2015., C More Entertainment, C-279/13, EU:C:2015:199, t. 35.).

76 Međutim, čak i u slučaju da nacionalno pravo predviđa isključivo pravo organizacija za radiodifuziju da odobre ili zabrane kabelske prijenose, Direktiva 93/83 uređuje samo ostvarivanje prava na kabelsko reemitiranje u odnosu između nositelja autorskih i srodnih prava, s jedne strane, i „kabelskih operatera” ili „kabelskih distributera”, s druge strane.

77 Osim toga, s obzirom na posebne okolnosti nastanka Direktive 93/83, valja utvrditi da pojmovi „kabelski operater” ili „kabelski distributer” iz te direktive označavaju, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 73. svojeg mišljenja, operatore klasičnih kabelskih mreža.

78 Naime, tumačenje koje bi u pojam „kabelski operater” u smislu članka 8. stavka 1. Direktive 93/83 uključilo svaku osobu koja izvršava kabelsko reemitiranje koje odgovara tehničkim značajkama opisanima u članku 1. stavku 3. te direktive, čak i ako profesionalna djelatnost te osobe ne uključuje uporabu klasične kabelske mreže za televizijsku distribuciju, zapravo bi imalo za učinak proširenje dosega srodnog prava predviđenog u članku 8. stavku 3. Direktive 2006/115, izjednačavajući ga s isključivim pravom priopćavanja javnosti, kako je predviđeno člankom 3. stavkom 1. Direktive 2001/29 u korist autorâ.

79 U tom pogledu iz članka 8. stavka 3. Direktive 2006/115 proizlazi da isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane priopćavanja javnosti emitiranja organizacija za radiodifuziju ima učinak prema trećim stranama samo ako se to priopćavanje obavlja na mjestima pristupačnim javnosti pomoću plaćanja ulaznice. Međutim, Sud je presudio da uvjet vezan za plaćanje ulaznice nije ispunjen kada to priopćenje predstavlja dodatnu uslugu koja je neodvojivo uključena u cijenu glavne usluge različite naravi, poput hotelskog smještaja (vidjeti u tom smislu presudu od 16. veljače 2017., Verwertungsgesellschaft Rundfunk, C-641/15, EU:C:2017:131, t. 23. do 26.).

80 Međutim, kao što je to navedeno u točki 74. ove presude, cilj članka 8. stavka 1. Direktive 93/83 nije utjecati na doseg autorskih i srodnih prava kako su definirana pravom Unije i pravima država članica.

81 Naposljetku, tumačenje prema kojem se pojam „kabelsko reemitiranje” u smislu članka 1. stavka 3. Direktive 93/83 primjenjuje samo na odnose između nositelja autorskih i srodnih prava i „kabelskih operatera” ili „kabelskih distributera”, u tradicionalnom smislu tih pojmova, u skladu je s ciljevima Direktive 93/83.

82 Kao što to proizlazi iz analize koja se nalazi u točkama 70. do 73. ove presude, nesporno je da je ona donesena ponajprije radi olakšavanja, među ostalim, kabelskog reemitiranja promicanjem dodjele odobrenja.

83 To je utvrđenje potkrijepljeno uvodnim izjavama 8. i 10. Direktive 93/83, iz kojih proizlazi, s jedne strane, da je, u vrijeme njezina donošenja, nedostajala pravna sigurnost koja je preduvjet za slobodno kretanje radiodifuzijskih emitiranja unutar Unije u slučaju kada su se programi koji su se prenosili preko granica učitavali i reemitirali preko kabelskih mreža i, s druge strane, da kabelski operateri nisu mogli biti sigurni da su uistinu stekli sva prava na programima koja su obuhvaćena sporazumima.

84 Stoga valja utvrditi da objekti poput hotela nisu obuhvaćeni pojmovima „kabelski operater” ili „kabelski distributer” u smislu Direktive 93/83.

85 S obzirom na sva ta prethodna razmatranja, na postavljena pitanja, kako su preformulirana, valja odgovoriti tako da članak 1. stavak 3. Direktive 93/83, u vezi s člankom 8. stavkom 1. te direktive, treba tumačiti na način da:

– u odnosu na organizacije za radiodifuziju ne predviđa nikakvo isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane kabelskog reemitiranja u smislu te odredbe i

– takvo kabelsko reemitiranje ne predstavlja istodobno, neizmijenjeno i cjelovito emitiranje televizijskih ili radijskih emisija putem satelita koje su namijenjene prijamu za javnost ako to reemitiranje provodi osoba poput hotela, koja nije „kabelski operater” u smislu te direktive.

Troškovi

86 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) odlučuje:

Članak 1. stavak 3. Direktive Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje, u vezi s njezinim člankom 8. stavkom 1.,

treba tumačiti na način da:

– **u odnosu na organizacije za radiodifuziju ne predviđa nikakvo isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane kabelskog reemitiranja u smislu te odredbe i**

– **takvo kabelsko reemitiranje ne predstavlja istodobno, neizmijenjeno i cjelovito emitiranje televizijskih ili radijskih emisija putem satelita koje su namijenjene prijamu za javnost ako to reemitiranje provodi osoba poput hotela, koja nije „kabelski operater” u smislu te direktive.**

Potpisi